

Kunde du — fuld af Sygdom og Saar
 Og dødelig træt
 Af Kampen, du stred i mangfoldige Aar;
 Kunde du, naar du rynket og gammel
 Var slængt i en Krog som ubrugeligt Skrammel;
 Kunde du kort: paa Lidelsens Veje
 Takke for Samfundets Fattiggaards-Pleje,
 Og samtidig vide, at hvad du fik prøvet
 Kom kun af det, at din *Ret* var dig røvet?!

Nej, vil du svare, du kan ikke andet.
 Hør da mit Raab som et Ekko fra Landet!
 Kom dog herud til den lidende Skare!
 Undgaa den falske Undseelses Snare;
 Træng dig helt frem i Staten, Kommunen;
 Trods kun Filisternes Torden og Lynen;
 Forlang, hvad vi længe forgæves begære,
 Forlang det med hele dit kærlige Hjerte.
 Kniber det, vi baner Vej tilnød;
 Døm saa de »Støtter«, som nægter os Brød;
 Sig: ikke Naade, men *Ret* kun os gavner;
 Vis, det er Hjærtet, — *dit* — som vi savner!

Chr. Bildsø.

Et Lægemiddel.

Af

Massi Bruhn.

(Fortsat.)

»Jeg kan ikke begribe, hvad det skal blive til med Ragnhild,« sagde Etatsraadinde Holm og rystede bekymret paa Hovedet. »Jeg forstaar hende slet ikke mere.«

»Det har du saamænd aldrig gjort, kære Tante Marie. Har du nogen Sinde forstaaet hendes Eman- cipationssideer, har du været med paa Kvindens kom- munale og politiske Valgret, paa Spørgsmaalet om den frie Kærligheds Berettigelse, kontra det sædelige Lighedskrav, kort sagt, paa Kvindens Frigørelse og Ligestillelse med Manden som Borger af Staten? Det var jo det, Kousine Ragnhild og hendes Veninder al- tid docerede for os, før hun rejste til Udlandet.«

»Nej, lille Tante,« sagde Dr. Holm, »vi to gamle forstod os ikke paa det moderne, vi blev tullede med ved dine Torsdagssoirer forrige Vinter, det maatte vi da tidt nok høre.«

»Du har *Ret*, Knud, jeg har aldrig forstaaet, al- drig rigtig kunnet komme hende nær, det kære Barn. — Men saa længe hun var glad og lys, med et Sind saa let som Champagneskum, var jeg alligevel fornøjet med hende. Alle hendes store Ideer var for mig kun Udslaget af Ungdom, brusende, gærende Ungdom — jeg længtes ikke efter det Øjeblik, da den skulde aflægges. Des værre er hun nu bleven spagfærdig nok,

hun er slet ikke til at kende igen, siden hun kom hjem fra Tyskland. Hun taler ikke, hun læser ikke, og Musikken, som hun før dyrkede med Lidenskab, er hende ligefrem imod — og saa har hun fuldstæn- dig trukket sig tilbage fra al Selskabelighed.«

»Aa, det er vil ikke saa skrækkeligt, som du bilder dig ind, Tante. Jeg kender alt det hos de unge Piger, der ikke har noget fornuftigt at tage sig for. Det er Hysteri, Blegst, for stærk Fantasi, for mange Drømme og for lidt Virkelighed, der ødelægger de fine Damer. Det er Tidens forbandede, idiotiske Opdragelse, der ødelægger dem og derigennem Slæg- ten . . . Hvad siger for Resten dit Faktotum, Pro- fessoren, om Ragnhild. I har vel konsulert ham?«

»Professoren har forsøgt mange Ting, men intet har hjulpet, sidst talte han om at sende hende en Tid til »Oringe« for at anbringe hende paa Afdelingen for Humørsyge, og det synes at Tanken om at komme dertil ligefrem tiltaler hende. Er det ikke gyseligt?« Etatsraadinden brast pludselig i Graad, »min lille Ragnhild, min Søsters eneste Barn i et Galehus.«

Dr. Holm begyndte at gaa op og ned ad Gulvet, »Det er saagu ikke saa galt — slet ikke det værste, Professoren kunde hitte paa med hende; men den Udvej staar os jo altid aaben, om vi ikke kan finde paa noget andet. Hør, Tante! jeg vil selv gaa ind og se til hende, jeg har altid udøvet en oplivende Virk- ning paa hende, alene Synet af mig plejer jo at gøre den lille Frøken saa kamplysten som en Hanekylling.«

»Aa ja, gør det, kære Knud, men tag varlig paa hende, dril hende ikke!«

»Ja, Tante, det svarer jeg ikke for, naar du be- tror mig Kuren, maa du ogsaa overlade mig Valget af Mixturen.«

Dr. Holm bankede gentagne Gange paa Døren til Ragnhild Hanstens Dagligstue. Da ingen svarede, aabnede han resolut Døren.

Han studsede uvilkaarlig ved Synet af Ragnhild, der sad sammenkrøben i en Lænestol henne ved Vin- duet. Hun rejste sig ikke, men strakte mekanisk Haanden ud mod ham.

»God Dag, Knud, er du kommen tilbage igen til Byen?« sagde hun mat og saa op paa ham med et underlig udsukt Blik.

»Ja, Ragnhild, som du ser, nu er vi to nok i den gamle Gænge igen her i det glade København. — Hvad tager du dig ellers for nu, er det gaaet fremad med den »Kommunale«? Tror du endnu paa, at I kan faa Landstinget til at neje sig for Da- merne i Vinter? Du husker jo nok vort Væddemaal desangaaende.«

»Jeg ved ikke, der er ingen Ting, der inter- esserer mig mere, jeg er saa træt og sløv, jeg træ- nger bare til Ro,« sagde Ragnhild og lagde sig tilbage i Lænestolen. Hendes smaa nervøse Hænder arbej- dede rastløst med at sno og flætte Snorene i Kva- sterne paa Stolearmene, medens hun talte, hun syntes at være aldeles optaget af dette Foretagende.

»Saa lad være med det Fletteri,« sagde Knud utaalmelig, efter at han i nogen Tid havde betragtet hendes Virksomhed. »Naar man er træt, skal man